

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 68.

Fjerde Session.

23de Møde.

Onsdagen d. 17. November.

(Fortf.)

Monrad: Ja, jeg skal erklære mig aldeles enig i, hvad der blev fremsført af Finansministeren. Jeg troer, at vi bestandigt maae holde fast paa den Betragtning, at der, uagtet Competencen ikke kan bestrides, kan være noget meget Betænkeligt ved at røre ved Anliggender, som ikke idelukkende vedkomme os; jeg skal iøvrigt ikke her ytre mig om, hvorvidt det for mig vil have en afgjørende Indflydelse enten i den ene eller i den anden Retning. Jeg skal dernæst tillade mig at ytre, at Forsamlingen vistnok kunde ønske, at man kendte Ministeriets Anskuelse om denne Sag, og ikke alene de enkelte Medlemmers; Forsamlingen maatte ønske, at ogsaa virkelig det, der bliver udtalt af enkelte Ministre, stod i en saadan Overeensstemmelse, at man deri kunde see det samlede Ministeriums Anskuelse, thi det er jo aabenbart af Bigtighed for Forsamlingen at vide, hvad det er, hvormed den egentlig har at gjøre, om den blot har at gjøre med Enkeltmands Anskuelse, eller om den har at gjøre med det samlede Ministeriums Mening. Jeg maa saameget mere ønske, at vi komme paa det Rene i saa Henseende, som vi jo saa sjældent see Premierministeren her i vor Sal, og han jo dog var den, det nærmest paalaa at ytre sig, naar Spørgsmaalet rykkede saavidt frem, at der var Tale om at anvende det kongelige Veto (Ja! Hør!)

Safs: Det har forundret mig i Anledning af denne Lov at have hørt gjentaget, at der ikke skulde være Trang til en saadan Lov; det er et meget relativt Begreb, hvorvidt der er Trang eller ikke, thi, hvis der virkelig er unge Officerer, som gjerne ville være frie for denne

Indskrænkning og ville have en friere Tilladelse til at gifte sig, og hvis der virkelig er Damer, som gjerne ville gifte sig med disse Officerer (Munterhed), saa er der Trang til en saadan Lov, og jeg antager det for afgjort, at saadanne Tilfælde finde Sted. Der behøves altsaa ikke at være Spørgsmaal om en almindelig Trang, eller om en Trang for dem, der have Penge nok, men om dem, der mangle Pengene. Af denne Grund alene anbefaler jeg denne Lov (Latter). Vel indeholder den ikke, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Meier) nævnte, saa almindelige Bestemmelser for alle Embedsmænd, som kunde være ønskelige; thi det var ganske vist det Allerrigtigste, naar Staten lod være saameget at spille det guddommelige Forsyn, som det har paataget sig, og lod være at love at forsørge saa Mange. Det var meget bedre, om vi bleve frie for en Pensionslov, men derimod lønnede vore Embedsmænd bedre. Det er imidlertid kun forbigaaende Bemærkninger, som navnlig hænge sammen med, hvad Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds fremsførte. — Det Spørgsmaal, som er fremsført fra Ministerbænken, hvorvidt en Officeer kan ernære en Familie, er ogsaa et aldeles relativt Begreb, thi der er dem, som kunne leve af meget Lidt, og dem, som ikke kunne leve, hvormedet de end faae. Maa man saaledes antage, at der er mange Officerer, der ligesaavel som Andre kunne ernære en Familie anstændigt af meget Lidt, saa bør Staten heller ikke lægge nogen Hindring i veien for, at de Officerer, som ønske denne Indskrænkning ophævet, fordi de ere overbeviste om at kunne leve i Hgteskab med det, de have, kunne indtræde i Hgteskab. Hvad dernæst angaaer det Almindelige — jeg skal fatte mig meget kort, skøndt der er rig Anledning til Tale, — da